

blive Grundspekulanter. Skulle vi i en saadan Periode paa ny have saadanne commercielle Fejltagelser som i 1895—99 for at blive belærte om, at vi skulle have en Aktielov?

Til den højtærede Justitsminister — eller er det Indenrigsministeren? — maa jeg rette et Spørgsmaal, der ligger mig ret stærkt paa Sinde. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte Polakkerne, og der kan være noget rigtigt i, hvad han sagde, i alt Fald var det rigtigt, at de, der indforskrive Polakkerne, skulle overfor det offentlige bære Ansvar for de Udgifter, de forvalde det offentlige. Men det ærede Medlem omtalte ikke andre Emigranter, nemlig de russiske Undersaatter, der komme til København. Enhver, der har været nede ved Toldboden og set de russiske Skibe komme, vil have opdaget, at vi faa en stor Mængde russiske Emigranter herind. Derfor vil jeg tillade mig at spørge, om ikke den paagældende Minister — jeg ved, som sagt, ikke, om det er Justitsministeren eller Indenrigsministeren — kan oplyse os om, hvor mange russiske Emigranter der er ankommet til Danmark i de sidste Aar. Det kan jo have sin Interesse at vide det. Først og fremmest er det af Interesse, fordi en stor Del af disse Emigranter befinde sig i Revolutionstilstand til deres egen Regering. Selv om jeg nu fuldt ud anerkender Ønskeligheden af at udstrække Asylretten, vil jeg dog bede det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og hans Venner om at sige til deres Venner blandt de russiske Emigranter, at Asylretten kun kan gives med Sikkerhed for os, naar den ikke misbruges, og samtidig belære dem om, at hvis de ønske at vedblive at være velsete i Befolkningen, maa de ikke lave Københavns indre Kredse om til et Whitechapel, de maa lære at arbejde under de samme Betingelser som andre Arbejdere, vi ville ikke have dem til — det har allerede vist sig i Skræderfaget — at begynde paa et helt Udsvedningssystem paa samme Maade som de have ovre i Whitechapel. Jeg tror ikke, der er nogen, der ønsker, at der her i København skal skabes saadanne Tilstande, og derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister om, hvor mange og af hvad Art ere disse Emigranter?

Naar jeg vender mig til Trafikministeren, maa jeg begynde med at komplimentere ham. Sidste Gang, i Fjor, var jeg ikke slet saa elskværdig. Men i Aar maa jeg sige, at det er nogle umaadelig smukke

Jernbaneassistenter, den højtærede Minister har faaet. Vi have faaet et nyt Uniformsreglement, og vi ere jo et demokratisk Land, og det demokratiske gaar da ud paa, at Forskel mellem Guld- og Sølvsnore skal ophæves. Det er et demokratisk Krav. Selv om nu jeg mener, at Sølv er billigere end Guld, og det derfor maatte være billigst at gaa tilbage og lade Generaldirektøren faa Sølv i Stedet for, at Portører faa Guld, saa har jeg dog ikke noget imod det. Men samtidig med, at man er demokratisk med det ene Ben, saa skal man jo alligevel holde Forskellen, for den er der jo, og der har man givet de Folk, der allerede havde Guld, mere Guld, saaledes at Jernbaneassistenterne komme til at ligne kommanderende Generaler, og højere Embedsmænd Negerpræsidenter i Haiti, saa fine og flotte ere de. Det er farligt for de unge Damers Hjerter, der bo nær ved Stationerne, men det er smukt, og hvad der er kønt, kan jeg godt lide at se paa.

Men saa vender jeg mig til et Par islandske Spørgsmaal. Det første angaar Store Nordiske Telegrafsekselskab. Jeg spurgte i Fjor ved 1ste Behandling den højtærede Minister, om det ikke var rigtigt og muligt, at Takster for Telegrammer mellem Island og København ikke bleve dyrere end Telegrammer mellem Island og Glasgow; i sit Tilsvar optraadte den højtærede Minister ret overlegent, med den Overlegenhed, som en Minister har til Raadighed overfor et menigt Medlem. Det glæder mig at se, at han selv er kommen paa bedre Tanker. Og da der nu skal være afsluttet en Overenskomst med Store Nordiske, vil den højtærede Minister maa ske nu være saa elskværdig at oplyse det høje Ting om, hvilken denne Overenskomst er, og hvilke Ofre Staten har maattet bringe.

Medens jeg er ved Island, skal jeg ogsaa røre ved Posttaksterne. Naar jeg nævner et Par enkelte Tal, ville de Herrer se, at det er ønskeligt at faa de islandske Posttakster reviderede. Brevportoer her i Danmark er 10 Øre; til Norge er den ogsaa 10 Øre, men til Island er den 16 Øre. Nu maa De huske paa, at til Færøerne og Danmark er der samme Takst. Hvis man tager et Brev paa 25 Kvint, koster det i Danmark 10 Øre, til Norge og Sverige 20 Øre, men til Island 30 Øre. Og tage De Postanvisningerne, bliver det rent galt. En Postanvisning paa 100 Kr. koster til Sverige 30 Øre, men til Island koster den 80 Øre, og dertil kommer